

افغانستان آزاد – آزاد افغانستان

AA-AA

چو کشور نباشد تن من مباد
همه سر به سر تن به کشتن دهیم

بدین بوم و بر زنده یک تن مباد
از آن به که کشور به دشمن دهیم

www.afgazad.com

afgazad@gmail.com

Political

سیاسی

مریم
۱۰ سپتمبر ۲۰۱۴

برده داری مدرن!

در عصر کنونی که مشخصه عمده آن سلطه امپریالیستی بر جهان است، ظلم و ستم بر طبقات محروم هر روز اشکال نوینی به خود می گیرد که "برده داری مدرن" یکی از کثیف ترین جلوه های آن می باشد. این پدیده در سال های اخیر از طریق انتشار اخبار مربوط به کشته شدن کارگران اجباری در مزارع ازبکستان هر چه بیشتر وارد رسانه های عمومی شده و توجه مردم جهان را در رابطه با اشکال و شدت استثمار کارگران و زحمتکشان توسط نظام گنبدیده سرمایه داری هر چه بیشتر به خود جلب کرده است. ازبکستان یکی از کشورهای است که در آن برده داری مدرن توسط دولت نیز انجام می شود. دولت ازبکستان بیگاری گرفتن از شهروندان خود را به اسم "خدمت ملی" توجیه می کند. اما واقعیت این است که دولت ازبکستان حامی طبقه سرمایه دار ظالم این کشور و مورد نفرت کارگران و زحمتکشان و توده های مردم آن کشور می باشد. در چنین شرایطی "خدمت ملی و داوطلبانه" جز ادعای فریبکارانه ای برای پوشاندن استثمار وحشیانه مردم توسط طبقه حاکم نیست. هر سال در فصل برداشت پنبه، دولت ازبکستان بیش از یک میلیون از شهروندان خود را (از نوجوانان مکاتب و محصل گرفته تا معلم و کارمند و پرستار و ...) به مزارع می فرستد و آن ها را وادار می کند که بدون هیچ دستمزدی به کار طاقت فرسا و طولانی پردازند و شب ها را نیز در آلودگی های با شرایط بسیار بد بهداشتی به سر ببرند. دولت ازبکستان از اوایل ماه سپتمبر تا ماه نومبر با صدور بخشنامه هایی به ادارات و مدارس و بیمارستان ها و غیره، سهمیه ای را برای فرستادن افراد به مزارع مشخص می کند. اگر کسی از شرکت در کار اجباری در مزارع خودداری کند، مقداری از حقوق او کاسته شده و یا حتی به جرم سرپیچی از "وظایف ملی" از محل کار خود اخراج می شود. بر اساس دستورات دولت، هر فرد ملزم به برداشت ۶۰ کیلو پنبه است که کاستی آن نیز از طریق کاهش حقوق فرد جبران می شود.

تا کنون گزارش های متعددی در باره شرایط کار و اقامت در مزارع ازبکستان، به عنوان شرایطی شدیداً "غیرانسانی و زیان بار" منتشر شده اند. خبرهای متعدد مبنی بر کشته شدن برده های مدرن (به خصوص کودکان) در این مزارع درستی این گزارش ها را تأیید می کنند. بیشتر کسانی که در این مزارع دچار حوادث می شوند کودکانی هستند که یا زیر آوار بارهای پنبه و یا در تصادف با ماشین های کشاورزی در مزرعه کشته می شوند.

استثمار شدید و بیگاری گرفتن از مردم توسط دولت ازبکستان تنها یکی از جلوه های کثیف برده داری مدرن در عصر امپریالیسم می باشد. علاوه بر مثال بردگان در مزارع ازبکستان، برده داری مدرن به شکل های گوناگون دیگری نیز، از قاچاق بردگان جنسی گرفته تا کارگران اجباری و یا اجاره ئی، در سراسر جهان رایج است. بر اساس گزارش های

متعددی که در کشورهای مختلف توسط مؤسسه های مدافع حقوق بشر که معمولاً به نحوی آگاهانه تمام حقیقت را منعکس نمی کنند، منتشر شده، بیش از ۳۰ میلیون انسان (بیش از دو برابر تعداد افرادی که تخمین زده شده که در عصر تجارت برده‌داری از آفریقا و از مسیر اقیانوس اطلس به آمریکا منتقل شدند) در ۱۶۲ کشور در شرایطی مانند بردگان به کار و زندگی مشقت بار وادار شده اند. این آمار مقایسه ئی نشان دهنده افزایش شدید ظلم و ستم و استثمار در دوران امپریالیسم است. (۱) اگر به این آمارهای مقایسه ئی، قیمت برده را نیز اضافه کنیم، آن گاه به جلوه ای از عمق فاجعه در دوران امپریالیسم پی می بریم. بر اساس یکی از گزارش های سازمان "برده ها را آزاد کنید" امروزه قیمت متوسط یک برده ۹۰ دالر است. در حالی که قیمت برده در سال ۱۸۵۰ معادل ۴۰ هزار دالر امروز بوده است.

بیشترین تعداد برده های مدرن در هندوستان، به خصوص در معادن شمال هند به سر می برند. و این واقعیت را انتشار گزارش های گوناگونی در چارچوب خود نظام حاکم نیز تأیید می کند. اما برده داری مدرن نه تنها در کشورهای مثل ازبکستان و هند و ...، بلکه در ایران و کشورهای اروپائی و آمریکا نیز رواج دارد. به طوری که به عنوان مثال می بینیم که با وجود قوانین متعدد و به اصطلاح منشور حقوق بشر، در آمریکا تعداد قربانیان برده داری بیش از قربانیان قتل است. در آمریکا و اروپا، بیشترین قربانیان برده داری را کارگران مهاجر (و اکثراً زنانی) تشکیل می دهند که به امید رهایی از شرایط استثمارگرانه کشورهای زادگاه خود و یافتن زندگی آسوده تر، از طرق غیرقانونی به آمریکا و اروپا رفته اند اما قادر به پرداخت بدهی خود به قاچاقچیان انسان نبوده و وادار به بیگاری (و یا تن فروشی) برای آن ها شده اند.

دولت های امپریالیستی در سال های اخیر به سرپوش گذاشتن بر این واقعیت پرداخته و وجود برده داری مدرن در کشورهای خود را کتمان کرده و آن را پدیده ای مختص به کشورهای آسیائی و اروپای شرقی جلوه می دهند. در چهارچوب چنین تبلیغات ریاکارانه ای، دولتهای امپریالیستی خود را ناجی و پشتیبان برده ها جا می زنند. به عنوان مثال پارلمان اروپا در سال گذشته ادعا نمود که یک قرارداد تجاری با ازبکستان را به دلیل استفاده از کودکان کار در روند تولید، تصویب نمی کند. درحالی که چنین عملکردی می تواند بیشتر نتیجه رقابت های تجاری میان سرمایه داران مختلف باشد تا حمایت از کودکان کار یا برده های مدرن. مثلاً کشور انگلستان خود یکی از بازارهای پررونق برده داری است. به طوری که خود نهاد های وابسته به دولت انگلستان نیز به این مسأله اقرار کرده اند. به عنوان مثال کمیته پارلمانی انگلستان که مسؤل مبارزه با این پدیده است، گزارشی مبنی بر گسترش و تسهیل هرچه بیشتر برده داری مدرن در انگلستان، منتشر کرد. بر اساس این گزارش رسمی، قوانین صدور ویزا در انگلستان به باز شدن دست کارتل های بزرگ برده داری در این کشور منجر شده است.

در ماه اپریل ۲۰۱۴ نیز گزارشی توسط دیدبان حقوق بشر منتشر شد که در آن (با استناد به شهادت چندین زن کارگر مهاجر که در خانه های ثروتمندان انگلیس مورد آزار جسمی و تجاوز و ... قرار گرفته اند) انگلستان یکی از بدترین کشورها در زمینه این پدیده ضدانسانی معرفی شده است. (۲)

یکی دیگر از کشورهای امپریالیستی که در آن بردگی مدرن رواج دارد، کشور المان است. برده های مدرن در المان کارگرهایی هستند (که تعدادشان حدود یک و نیم میلیون نفر تخمین زده شده) که با وعده های توخالی از اروپای شرقی به شرکت های تولیدی (به خصوص تولید محصولات گوشتی) در المان فرستاده شده اند. آن ها در المان در شرایط کار و زندگی بسیار نامطلوبی مانند بردگان به سر می برند. در المان (و دیگر کشورها) نظارت مؤثری بر اجرای مقررات حداقل دستمزد برای کارگران مهاجر، و یا بازرسی شرایط محیط کار و زندگی آن ها وجود ندارد.

در همین رابطه بر اساس یک گزارش دیگر، یکی از کمیسیون های اتحادیه اروپا (به نام "کمیته امور جنائی"- CRIM-Komitees) اعتراف کرد که در کشورهای اتحادیه اروپا حدود ۸۰۰ هزار "برده مدرن" زندگی می کنند و بیش از

یک چهارم این افراد مورد سوء استفاده های جنسی قرار می‌گیرند. باندهای قاچاق انسان در اروپا سالانه حدود ۲۵ میلیارد یورو درآمد دارند و درآمد آن‌ها در فروش اعضای بدن و قاچاق حیوانات وحشی در حال انقراض نیز حدود ۲۶ میلیارد یورو است.

گروه‌ها و مؤسسه‌های متعددی که در چارچوب نظام حاکم در زمینه مقابله با قاچاق انسان (و برده داری مدرن) فعالیت می‌کنند (و گاه و بیگاه در این رابطه فعالیت‌هایی را نیز سازمان می‌دهند) راه‌های مختلفی را برای پیشگیری یا مبارزه با این پدیده ارائه می‌دهند. اما به خاطر ماهیت خود این سازمان‌ها و چارچوبی که به فعالیت در آن محصور می‌باشند، هیچ کدام نمی‌توانند راه حلی اساسی و ریشه‌ئی برای برکنند پدیده زشت و استثمارگرانه بردگی مدرن ارائه دهند. به عنوان مثال گروه "قاچاق را متوقف کنید" در قرقیزستان به کودکان خیابانی می‌آموزد که چگونه علایم هشدار دهنده را بشناسند تا بتوانند از ربوده شدن خود و وادار شدن به دزدی و گدائی جلوگیری کنند و یا برخی گروه‌های حامی حقوق بشر برای تحریم کالاهائی تلاش کرده‌اند که با کار اجباری (مانند کار اجباری در مزارع پنبه ازبکستان) و برده داری تولید شده‌اند.

واقعیت این است که سیستم اقتصادی حاکم بر جهان یعنی نظام سرمایه داری، به دلیل سودجویی و استفاده از نیروی کار ارزان و حتی مجانی، تولیدکننده و منشای برده داری مدرن است و جز با نابود کردن ریشه اصلی، یعنی جز با برانداختن انقلابی سیستم سرمایه داری، نمی‌توان از شر این ظلم و ستم باورنکردنی، برای همیشه رهائی یافت.

زیرنویس‌ها:

- (۱) تخمین زده شده که تعداد بردگانی که از قرن شانزدهم میلادی تا زمان ممنوعیت برده‌داری در سال ۱۸۰۷، از افریقا به امریکا و حوزه دریای کارائیب منتقل شدند، حدود ۱۲ میلیون و ۵۰۰ هزار نفر بوده است.
- (۲) بر اساس گزارش نامبرده، سالانه حدود ۱۵ هزار کارگر مهاجر که عمدتاً از کشورهای حوزه خلیج فارس (همراه با خانواده‌های عرب) به انگلستان می‌آیند و بسیاری از آن‌ها مورد آزار جسمی و جنسی و بیگاری و آزارهای دیگر قرار می‌گیرند. چندین نفر از آن‌ها شهادت داده‌اند که پاسپورت‌هایشان توسط صاحب کارها نگه داشته شده و در خانه‌ها حبس گشته و وادار به کار بدون دستمزد شده‌اند. در واقع عرب‌های ثروتمند سیستم ظالمانه کشورهای خود را که به اسم "کفالت" مشهور است، آزادانه در انگلستان هم اجراء می‌کنند.